AROMÂNA – DIALECT ARHAIC

GR. BRÂNCUŞ

Se ştie că aromâna este un dialect mai arhaic decât dacoromâna, fapt remarcat de multă vreme de către toţi cercetătorii care s-au ocupat de dialectele româneşti sud-dunărene şi de reconstrucţia românei comune. Mai recente sunt afirmaţiile Matildei Caragiu Marioţeanu: „Aromâna, ca şi celelalte dialecte sud-dunărene, are un caracter mai conservator, manifestat la toate nivelurile limbii (fonetică – fonologie, morfologie, sintaxă, lexic – mai pregnant însă în primele două compartimente, în general mai rezistente)”[1]. Arhaismul aromânei reprezintă, după cum se ştie, sprijinul cel mai important, luat ca termen de comparaţie, în operaţia de reconstrucţie a românei comune. „Trăsăturile arhaice ale aromânei o apropie foarte mult de româna comună”[2], susţine Matilda Caragiu Marioţeanu, reluând o afirmaţie mult mai tranşantă a lui Ovid Densusianu: „Macedoromâna trebuie să reprezinte româna primitivă, graiul romanic sud-dunărean care s-a format în vecinătatea albanezei, în urma fuziunii latinei cu ilira”[3]. Sau: „Filologii sunt de acord că macedoromâna nu este, la urma urmei, decât […] o ramură a românei primitive ieşită din amestecul latinei cu elementul autohton balcanic”[4]. După Densusianu caracterul unitar al românei comune se deduce din unitatea celor două dialecte: „Dacă comparăm cele două dialecte, întâlnim la fiecare pas trăsături care le sunt comune […], care nu pot fi explicate decât dacă admitem că macedoromâna şi dacoromâna se sprijină pe acelaşi fond lingvistic”[5]. Densusianu este între cei dintâi învăţaţi care, deşi dispuneau de informaţii sumare, au stăruit asupra fenomenului migraţiei neîntrerupte a aromânilor în toate zonele Peninsulei: „Această schimbare de aşezare a macedoromânilor nu trebuie să ne mire. Se ştie că în calitate de păstori ei au dus tot timpul o viaţă nomadă, parcurgând de la nord la sud, cu turmele lor, Peninsula Balcanică. […] Această instabilitate caracterizează şi

[1] Matilda Caragiu Marioţeanu, *Compendiu de dialectologie română*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1975, p. 222; vezi, de asemenea, Nicolae Saramandu, *Romanitatea orientală*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2004, p. 81 ş.u.

[2] *Ibid*.

[3] Ovid Densusianu, *Istoria limbii române*, vers. rom., Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1961, p. 208.

[4] *Ibid*., p. 210.

[5] *Ibid*.

FD, XXXII, Bucureşti, 2013, p. 5–11

BDD-A15324 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:59:57 UTC)

în zilele noastre un mare număr de macedoromâni, fărşeroţii, care locuiesc iarna în Albania, îşi părăsesc locuinţele primăvara şi rătăcesc luni întregi prin munţi”[6]. El adaugă faptul că „ţările de dincolo de Dunăre au fost timp de secole răscolite de invaziile şi devastările barbarilor”, ceea ce i-a determinat şi pe macedoromâni „să părăsească în mai multe rânduri vechile lor aşezări”.

Deosebirile dintre aromână şi dacoromână, considerate în raport cu stadiul precedent de evoluţie a latinei dunărene, au fost remarcate de multă vreme. După opinia unor învăţaţi nu este exclusă probabilitatea ca o parte dintre acestea să se fi produs chiar în presupusa perioadă a românei comune. Trebuie observat însă că ele nu sunt deosebiri esenţiale, ceea ce însemnează că se vor fi dezvoltat relativ târziu, după perioada de comunitate. Oricum, în româna comună, vorbită pe un teritoriu larg, la nord şi la sud de Dunăre, adică în Dacia, în Panonia şi în cele două Moesii, trebuie să fi fost unele diferenţe de la o zonă la alta. Th. Capidan se exprimă clar în această privinţă: „Limba română arată mici deosebiri idiomatice regionale încă înainte de despărţirea ei în dialectele actuale. Aceste deosebiri au trebuit să fie cu atât mai pronunţate cu cât populaţiunile româneşti se găseau mai îndepărtate unele de altele”[7]. Revărsarea slavilor a izolat pe românii sudici de cei din stânga Dunării. După Capidan, ar fi de dată română comună palatalizarea labialelor, consoanele *ţ* şi *dz* (din *c*, *g* urmate de vocale palatale), absenţa rotacismului (în româna comună e posibil să fi existat ca fenomen dialectal) şi a nazalizării (*n* se menţine în *gărnu*, *fărnu*, *ună*), sincopa frecventă a vocalelor neaccentuate (urmare a „unui tempo mai grăbit” în vorbire)[8].

În cele ce urmează prezentăm câteva particularităţi fonetice, morfologice şi lexicale, suficiente pentru situarea aromânei pe o treaptă de evoluţie mai veche decât dacoromâna. Aromâna e un dialect mai conservator decât româna de la nordul Dunării, mai apropiat de starea propriu-zisă a românei comune. „Arhaitatea” ei se explică prin condiţiile istorice specifice aromânilor.

Din fonetică, reţinem mai întâi fenomenul conservării vocalei centrale *ă* în poziţie nazală, devenită *î* în dacoromână: *călcăńu*, *păne*, *plăngu*, *sămtu*. Vocala *ă* e generală în graiul fărşeroţilor, deci şi în textele învăţaţilor de la Moscopole, la care ne raportăm mereu pentru vechimea fenomenelor semnalate. Dacă la fărşeroţi *ă* s-a menţinut intact[9], trebuie spus că în alte graiuri aromâneşti e cunoscut şi *î* [10], de unde ipoteza că în româna comună târzie sistemul vocalic va fi fost constituit din

[6] *Ibid*., p. 209.

[7] Th. Capidan, *Aromânii. Dialectul aromân*, Bucureşti, 1932, p. 141.

[8] *Ibid*.; v. mai ales Sextil Puşcariu, *Cercetări şi studii*, Bucureşti, 1974, p. 57 ş.u., studiul *Asupra reconstrucţiei românei primitive*, vers. rom. a studiului în franceză din 1937 şi în germană din 1910: *Zur Rekonstruktion des Urrumänischen*; alte detalii în Sextil Puşcariu, *Limba română*, I. *Privire generală*, Bucureşti, 1940, p. 219 ş.u. şi Al. Roseti, *Istoria limbii române*, Bucureşti, 1986, p. 328 ş.u. Problematica generală referitoare la româna primitivă e prezentată de Ion Gheţie, în „Limba română”, XXXV, 1986, 6, p. 516 ş.u.

[9] Cf. Caragiu, *op. cit*., p. 223.

[10] Cf. T. Papahagi, DDA, p. 20: *ă* în nord, *î* în sud în cazul dubletului *când –ând*.

BDD-A15324 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:59:57 UTC)

şapte unităţi sau mai degrabă că în aromână va fi fost activă, independent de dacoromână, tendinţa de închidere a lui *ă* în poziţia dată. La fărşeroţi *ă* s-ar explica şi prin contactul îndelungat cu albaneza toscă, în care nu se cunoaşte fenomenul de închidere a lui *ë*. În toate cazurile, conservarea lui *ă* accentuat urmat de nazale e un semn important al caracterului arhaic al aromânei. Apariţia lui *ă* (accentuat sau nu) este în acord cu fenomenul general de închidere a vocalelor : *e* > *i*, *o* > *u*, ceea ce nu însemnează că *ă* ar fi apărut „spontan”. Ipoteza intervenţiei substratului în procesul de geneză a limbii nu trebuie asimilată cu o „explicaţie externă”, valabilă pentru influenţele târzii.

Observaţii importante prin care se pune în lumină caracterul arhaic al aromânei se pot face şi cu privire la evoluţia lui *e*:

a. la iniţială de cuvânt lipseşte iodizarea lui *e-* : *el*, *es*, *este* şi, la fel, a celui din structura diftongului *ea-* : *earbă*, *eapă*, *ească* (în dacoromână : *ia*, dezvoltat dintr-un *iea*, cu iodizare : *iearbă* > *iarbă*);

b. *e* s-a păstrat după labiale : *meru*, *peru*, *fet* (rar în dacoromână: *beşică*, *beut*) şi la fel diftongul *ea*, rezultat prin metafonie : *feată*, *veară*, *peană*.

În aromână se conservă *-u* final, ca în vechea dacoromână ori în graiuri actuale de nord-vest : *aducu*, *auşu*, *vindu*, *alavdu*, *bărbatu*, *lemnu*, *preftu*[11]. Tendinţa dispariţiei lui *-u* din graiul fărşeroţilor e o dovadă că este etimologic. La Cavalioti, Ucuta, Daniil *-u* e general[12]. Să fi fost la aceşti învăţaţi o distincţie între scriere şi vorbire ?

O particularitate arhaică a consonantismului aromân este prezenţa palatalelor *l′*, *ń* (din *l*, *n* urmate de *ĕ*, *i*) : *l′ertu*, *hil′u*, *călcăńu*, *gutuńe*[13]. După cum se ştie, *ń* se păstrează şi în graiul din Banat.

Palatala *l′* se conservă la aromâni şi în grupurile *cl′*, *gl′*, devenite *ć*, *g′* în dacoromână (în secolul al XVI-lea sunt atestări cu *cl′*). Aceasta e o trăsătură importantă a foneticii aromâne.

Din consonantismul arhaic al aromânei reţinem şi cele două africate *dz* şi *ĝ*, provenite din *d*, respectiv *j* : *dzicu*, *ĝocu*, *ĝudicu* ; aceste consoane se află încă în unele graiuri mai arhaice dacoromâne (Moldova, Bucovina, Banat).

Am lăsat deoparte multe elemente fonetice de detaliu înregistrate în cercetările privitoare la aromână, pentru că nu pot fi puse cu certitudine în relaţie directă cu corespondentele lor presupuse în româna comună.

Din domeniul morfologiei, ne-am oprit asupra câtorva particularităţi ale structurii formelor verbale, pe care le-am reţinut, ca şi pe cele precedente, din remarcabila monografie a lui Theodor Capidan. Şi din acest punct de vedere aromâna este mai arhaică decât dacoromâna, mai apropiată de ceea ce numim româna comună.

[11] Th. Capidan, *op. cit*., p. 285 ş.u.

[12] Vezi Per. Papahagi, *Scriitori aromâni în secolul al XVIII-lea*, Bucureşti, 1909; *Vocabularul*, p. 187 ş.u.

[13] Exemple la Capidan, *op. cit*., p. 338.

BDD-A15324 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:59:57 UTC)

Astfel, forma de persoana III-a plural a imperfectului apare constant fără desinenţa *-u* : (ei) *cănta*, *cădea*, *bătea*, *durńea*, ca în dacoromâna veche şi în cea populară. Absenţa lui *-u* este rezultatul evoluţiei fonetice normale a corespondentelor latineşti. În treacăt fie spus, româna vorbită a avut întotdeauna tendinţa de refacere şi generalizare, la toate timpurile, a omonimiei singular – plural la persoana a III-a.

Perfectul simplu, un timp foarte des întrebuinţat în aromână (e posibil să fi intervenit aici şi influenţa tracă şi albaneză), are caracteristici morfematice cunoscute şi în dacoromâna din secolele vechi, precum şi în graiurile actuale din sud-vest, caracterizate prin conservatorism :

a. desinenţa *-şi* la pers. I sing. a verbelor cu perfect sigmatic (tare): *aduşu*, *alepşu*, *arşu*, *frămşu*, *scoşu*, *scrişu*, *spuşu* etc.;

b. absenţa desinenţei interne *-ră-* de la formele de plural : *căntăm*, *cădzum* (dr. *cântarăm*, *căzurăm*, dar v. rom. *cădzum*);

c. desinenţa *-t*(*u*) la pers. a II-a plural: *căntatu*, *cădzutu*, *bătutu*, *durńitu*, apărută paralel cu *-m*(*u*) la pers. I. pl.: *căntamu* ; pentru explicarea menţinerii în aromână, comp. alb. perf. *kënduam*, *kënduat*.

Aromâna foloseşte la mai-mult-ca-perfect o formă compusă din imperfectul auxiliarului *avea* şi participiu : *aveam căntată*, *avea durńită*, *avea faptă*[14]. Menţinerea acestei forme perifrastice, rară în dacoromâna veche, s-ar explica în aromână şi prin contactul cu greaca şi albaneza, care posedă forme de mai-mult-ca-perfect cu structură identică. S-ar adăuga aici, în treacăt, faptul că aromâna are şi o formă construită din perfectul auxiliarului şi participiu relevată de Capidan : *avui cântată* ; o structură identică în albaneză : *pata* (paç) *kënduar*, alături de *kisha kënduar*, cu variaţie semantică. O analogie cu albaneza se observă şi la perfectul compus, care, în aromână, are auxiliarul cu forme lungi la plural : *avem căntată*, *aveţ căntată* (comp. alb. *kemi* (*keni*) *kënduar*).

Ca şi în cazul foneticii, aceste fapte de structură morfologică sunt suficiente pentru a se proba că aromâna e mai conservatoare decât dacoromâna, mult mai apropiată de stadiul românei comune[15].

Caracterul arhaic al aromânei se observă mai cu seamă în lexic, compartiment cu unităţi supuse permanent schimbărilor, cu dispariţii, substituiri, evoluţii semantice.

Semnalăm mai întâi faptul că în aromână s-au păstrat cuvinte de origine latină care au dispărut din dacoromână. Timotei Cipariu[16], care a remarcat cel dintâi soarta acestui fond lexical, a întocmit o listă de 74 de astfel de cuvinte pe care le-a extras din operele învăţaţilor aromâni de la sfârşitul secolului al XVIII-lea.

[14] Al. Philippide, *Originea românilor*, II, p. 426.

[15] Cf. Sextil Puşcariu, *Limba română*, I. *Privire generală*, Bucureşti, 1940, p. 218, 222 ş.u.

[16] T. Cipariu, *Principia de limbă şi de scriptură*, ed. a II-a, revăzută şi înmulţită, Blaj, 1866, p. 87 ş.u. Autorul îşi exprimă regretul că nu a putut vedea şi dicţionarul în patru limbi al lui Daniil Moscopoleanul.

BDD-A15324 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:59:57 UTC)

Multe dintre ele sunt cuvinte esențiale în vocabularul general al dialectului : *agru* (*ager*), *auă* (*uva*), *băşare* (*basiare*), *căroare* (*calor*), *dimândare* (*demandare*), *e* (*et*), *h'ic* (*ficus*), *mesu* (*mensis*), *nearcă* (*noverca*), *poarcă* (*porca*), *viptu* (*victus*), *ɣingiț* (*viginti*) etc. Am notat în paranteză etimonurile latineşti. Trebuie precizat însă – fapt foarte important – că cele mai multe cuvinte din acest grup, active în vorbirea de astăzi a aromânilor, se regăsesc în dacoromâna textelor vechi şi a unor graiuri regionale actuale : *arbure* (*arbor*), *marțu* (*martius*), *mărit* (*maritus*), *muşat* (**formosiatus*), *nămal'e* (*animalia* pl.), *neauă* (*nix*). Observația aceasta, reluată mereu[17] ca un fapt comun în studiile de istorie a limbii române, e formulată clar de canonicul de la Blaj : „forme şi cuvinte originarie şi derivate, unele care astăzi numai la românii de preste Dunăre se mai aud, altele care încă pe la a. 1700 mai erau în uz şi la noi, iar de-atunci încoace au periră cu totul de în limba românească, au numai rar sau prea rar se mai aud şi se scriu”[18]. Prin urmare, cuvintele de origine latină cunoscute astăzi numai în aromână şi în unele graiuri periferice de la nordul Dunării erau generale în româna comună, o limbă unitară, vorbită pe o largă arie romanizată la nordul şi la sudul Dunării.

Istoria dialectului aromân, vizând în mod special caracterul arhaic al acestuia, trebuie pusă în legătură cu istoria socială a acestui important grup de români balcanici. Tache Papahagi observă, ca mulți alți cercetători, că „mişcarea, deplasarea, peregrinarea” e o caracteristică a istoriei aromânilor. El se gândeşte, cu uşoară nostalgie, la „o stingere lingvistică” determinată de instabilitatea lor, „aromânul nefiind legat de pământ, de țarină, ci de cerințele vieții lui pastorale”[19]. Agricultura la aromâni a fost, după cum zice Papahagi, în acord cu toți specialiştii în istoria Balcanilor, „anemică şi sporadică; au practicat-o numai satele cu populație sedentară şi, firește, pe o scară redusă”[20].

Cărvănăritul, altă ocupație de seamă a aromânilor, e asimilat fenomenului de migrație continuă. Adăugăm şi constatarea că şi la aromâni era odinioară, ca la albanezi, fenomenul „înstrăinării” (alb. *kurbet*), exodul spre țări îndepărtate, de unde reveneau, târziu, după ani îndelungați, în locurile de baştină. Th. Capidan a observat că „dorul de ducă”, legat la origine de păstorit, caracterizează şi astăzi viața sufletească a aromânilor. S-ar părea însă că „acasă”, în revenirea lor, e asimilat cu patria primitivă de pe malul nordic al Dunării. Puşcariu consideră „migrația”, determinată sau nu de păstorit, ca o stare generală a aromânilor, manifestată ca mod de apărare în tot cursul istoriei lor. În alt loc afirmă că „migrația” e un mod de existență al aromânilor: „Extensiunea aceasta a aromânilor

[17] Problema fondului lexical moştenit în aromână şi cu un regim special în dacoromană a fost cercetată de mulți istorici ai limbii; v. bibliografia la Gr. Brâncuş, *Studii de istorie a limbii române*, [I], Bucureşti, Editura Academiei Române, 2007, p. 92 ş.u.

[18] T. Cipariu, *op. cit*., p. 87.

[19] Tache Papahagi, *Dicționarul dialectului aromân, general şi etimologic*, ed. a II-a, Bucureşti, Editura Academiei, 1974, p. 6.

[20] *Ibid*., p. 16.

BDD-A15324 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:59:57 UTC)

este rezultatul unor necontenite migraţiuni. Avem dovezi istorice de mutări ale lor dintr-un loc într-altul în urma persecuţiilor necontenite la care au fost supuşi. Tradiţia păstrată la bătrâni şi limba lor sunt dovezi vii despre mişcarea populaţiunii, care a părăsit sate întregi spre a înfiinţa aşezări nouă”[21].

Trebuie adăugat că istoria raporturilor interetnice din Balcani, adesea crâncene, a fost defavorabilă aromânilor. Reţinem aici exprimarea plastică a lui T. Papahagi: „vremuirile istorice au agravat peregrinările lui geografice dispersându-l în enclave izolate”. Şi: „Tirania feudală (turcească, grecească) a determinat dezastrele care au dezrădăcinat multă populaţie aromânească, viscolind-o în diferite direcţii”[22].

Aromânii au fost într-o mişcare continuă de la nord la sud, de aceea graiul lor a fost mai unitar şi mai puţin supus schimbărilor faţă de graiul dacoromânilor, populaţie stabilă, aşezată locului. Prin migraţia neîntreruptă în toate zonele balcanice, determinată de factori diverşi, se explică difuzarea unui stoc important de cuvinte în limbile cu care aromâna a venit în contact. Astfel, cele mai multe elemente lexicale care au intrat în greaca din Epir aparţin domeniului vechi al păstoritului : *bardzu*, *buză*, *cupaciu*, *ciucă*, *daşu*, *gălbadză*, *groapă*, *grumadzu*, *mură*, *murgiu*, *muşcă*, *scrum*, *sumbure*, *ţap*, *ţarc*. Acestea aparţin substratului traco-dac, la care se adaugă cele de origine latină, toate dovedind vechimea contactului cu lumea greacă. Aromâna a lăsat urme şi în lexicul popular albanez[23], precum şi, mai rar, în graiurile slave din Macedonia, Bulgaria, Cosovo etc.

Ritmul lent de evoluţie a aromânei, ca o consecinţă a deplasărilor sociale neîntrerupte, a fost remarcat întâi de B.P. Hasdeu. El a arătat că dialectul unei populaţii aşezate, sedentare, care nu-şi schimbă locul, se dezvoltă în ritm normal (cazul dacoromânei), pe când dialectul populaţiei care „migrează” într-un neastâmpăr continuu (aromâna) e „împiedicat şi oprit” din evoluţia lui firească : „Il n’est pas moins incontestable que, des deux dialectes, celui qui n’a jamais changé de place, fixé dans les mêmes conditions climatériques et de voisinage, se développe le mieux, tandis que le dialecte qui se déplace subit nécessairement des dérangements de toutes sortes. Or, le dialecte daco-roumain est de beaucoup plus normal, plus organique, plus conséquent dans son développement, qui se produit parallélement à l’italien, que le macédo-roumain qui nous apparaît, en tout, comme entravé et arrêté dans sa marche”[24]. Arhaismul aromânei şi evoluţia normală, neîntreruptă a dacoromânei, considerate ca o reflectare a poziţionării sociale (migraţia aromânilor şi statorinicia dacoromânilor), sunt pentru Hasdeu termenii

[21] Sextil Puşcariu, *Limba română*, I. *Privire generală*, Bucureşti, 1940, p. 220, 360.
[22] *Ibid*., p. 11.
[23] Vezi Th. Capidan, *Raporturi lingvistice româno-albaneze*, în „Dacoromania”, II, p. 467 ş.u.
[24] B.P. Hasdeu, *Studii de lingvistică şi filologie*, ediţie îngrijită de Gr. Brâncuş, Bucureşti, Editura Minerva, 1988, vol. II, p. 453. Pasajul citat aici provine din textul intervenţiei la Congresul al VII-lea al Orientaliştilor, ţinut la Viena în 1886, text publicat sub titlul *Sur les éléments turcs dans la langue roumaine*.

BDD-A15324 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:59:57 UTC)

ipotezei autohtonismului românesc la nordul Dunării. E interesantă şi observaţia lui privitoare la sensul mişcărilor pastorale în Europa de sud-est: „Mais s'il est vrai que les Roumains étainet pasteurs, il n'est pas moins certain que les bergers roumains ne montent jamais du sud au nord; tout au contraire, ils descendent systématiquement du nord au sud à la recherche de meilleurs pâturages"[25]. El adaugă aici locurile capitalei Ţării Româneşti mutate succesiv dinspre nord spre sud.

Caracterul arhaic al aromânei în raport cu dacoromâna este similar, la alt nivel, cu arhaismul românei faţă de celelalte limbi romanice. Poziţia laterală în cuprinsul Romaniei şi izolarea timpurie de centrele inovatoare occidentale sunt factori prin care se explică păstrarea numai în română a unui fond lexical vechi: *adjutorium* > *ajutor*, *blanditia* > *blândeţe*, *languidus* > *lânged*, *lingula* > *lingură* etc.[26] La acestea se adaugă un număr important de trăsături fonetice şi gramaticale proprii românei, precum şi o amprentă mai pronunţată a intervenţiei substratului.

Aşadar, aromâna a evoluat mai lent decât dacoromâna, fiind idiomul unei populaţii cu o istorie în migraţie continuă de la nord spre sud, fără piedici naturale, politice, religioase. Potrivit teoriei lui Hasdeu, graiul aromânilor, din numeroasele enclave, pare mai unitar, mai puţin supus schimbărilor decât graiul dacoromânilor, populaţie stabilă, aşezată locului. În termenii metodologici adoptaţi, aromâna ne apare ca idiom arhaic, comparabil cu dacoromâna secolului al XVI-lea.

L'AROUMAINE – DIALECTE ARCHAÏQUE

RÉSUMÉ

La présentation, par rapport au dacoroumain, des traits archaïques qui caractérisent la phonétique, la morphologie (surtout celle du verbe) et le lexique hérité du latin du dialecte aroumain permet des conclusions sur les conditions faisant que l'aroumain garde un degré de développement plus proche du roumain commun. Mettant en lumière les contributions de T. Capariu et B.P. Hasdeu, l'auteur en accentue l'importance décisive des déplacements saisonniers des pâtres aroumains. À l'instar de Hasdeu, Gr. Brâncuş explique les traits archaïques comme dus à la transhumance qui a arrêté l'évolution attendue du dialecte.

Academia Română
Calea Victoriei nr. 125–127

[25] *Ibid*.
[26] Cf. Sextil Puşcariu, *op. cit*., p. 213.

BDD-A15324 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:59:57 UTC)